

Ο ΜΑΡΤΗΣ

ΦΕΥΓΟΥΝ τὰ σύννεφα, λυώνουν τὰ χιόνια
ἀπ' τὰ χαμόκλαδα στάζει ἡ δροσοῦλα
καὶ διαμαντόνερο τὰ χελιδόνια
πίνουν εἰς τὴν ὥμορμη πέρα βρυσούλα.

Μέσα στὰ στήθια σου ἀνοίξι λίγη
κλεῖσε, νὰ πλέξουμε ζεστή φωλιά
πρὶν μὲ τὸν ἔρωτα ὁ Μάρτης φύγη
καὶ ξημερώσῃ Πρωταπριλιά

Σ Τ Ι Χ Ο Ι

(ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ)

ΕΛΛΑ με τᾶσπρο σύννεφο ποῦ πάει γιὰ τὸν οὐρανὸ
καὶ τὸ αἰθέριο πέλαγος διαβάνει καὶ φτερώνει
καὶ γύρω ἰσχύπλαστα καὶ ἀγέρινα ἀπλώνει,
ἔλα με τᾶσπρο σύννεφο τὸ πέλαγος τὸ γαλανὸ

Ἔλα με τᾶσπρο σύννεφο στὸν ἄπειρον ὠκεανὸ
τώρα ποῦ δίχως ἀστραπὲς καὶ ξάστερος γελᾷ,
ἔλα με τᾶσπρο σύννεφο στὸ πέλαγος τὸ γαλανὸ
κι' ὅπου μᾶς πάει

✱

Νὰ τὸ διαβοῦμε ἀγάλια ἀγάλια
μέσ' τὴν οὐράνια θάλασσα, στὰ κύματα τὰ φωτεινὰ
ποῦ ταξιδεύουν ἡ ψυχές, ν' ἀράζουμε παντοτεινὰ
Σὲ ἀστέρια ἀρογιάλια.

Μαζὺ τὸ αἰθέριο πέλαγος, μαζὺ θὰ τὸ διαβοῦμε,
καὶ ἡ ψυχές μας στὴ γλαυκὴ πατρίδα τους θα ζήσουν,
κι' ἂν ἔξαφνα καμμὴν αὐγὴ νεκροὶ ξημερωθοῦμε,
θὰ μᾶς εὐρουν οἱ ἀγγελοὶ καὶ θὰ μᾶς ἀναστήσουν.

✱

ΤΙΜΟΣ

(1898)

✱ ΠΩΣ ΗΤΟ

ΚΑΙ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ✱

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΣΕΝΗ «ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ»